

Stephen King

De ontvoering

LUITINGH-SIJTHOFF

Eerste druk, oktober 2007

Derde druk, november 2025

Copyright © 2007 by Stephen King

Copyright Woord vooraf © 2007 Stephen King

All rights reserved

© 2007, 2025 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *Blaze*

Vertaling Hugo Kuipers

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld DPS Design & Prepress Studio/Shutterstock

ISBN 978 90 210 5966 2

ISBN 978 90 245 2922 3 (e-book)

NUR 330

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Voor Tommy en Lori Spruce
En denkend aan James T. Farrell*

Dit zijn de sloppenwijken van het hart.

JOHN D. MACDONALD

VOLLEDIGE BEKENTENIS

Beste trouwe lezer,

Dit is een roman uit een koffer, oké? Dat wil ik je laten weten zolang je je winkelbonnetje nog hebt en voordat je er jus of ijs of zoiets op knoeit en het daardoor moeilijk of onmogelijk maakt om het terug te brengen.¹ Deze roman is herzien en bijgewerkt, maar nog steeds een roman uit een koffer. De naam Bachman staat erop omdat het de laatste roman is uit 1966-1973, de productiefste periode van die meneer.

In die jaren was ik in feite twee personen. Stephen King schreef (en verkocht) horrorverhalen aan ranzige pornoblaadjes als *Cavalier* en *Adam*,² maar Bachman schreef een serie romans die niemand wilde kopen. Daartoe behoorden *Razernij*,³ *De marathon*, *Werk in uitvoering* en *Vlucht naar de top*.⁴ Alle vier werden als pocket gepubliceerd.

Blaze was de laatste van die vroege romans... het vijfde kwart,

¹. Als ik dit zeg, neem ik aan dat je net als ik bent en bijna nooit een maaltijd – of zelfs een eenvoudige snack – eet zonder dat je het boek bij de hand hebt dat je aan het lezen bent.

². Met één uitzondering: Bachman schreef onder het pseudoniem John Switchen een misdaadverhaal: 'The Fifth Quarter.'

³. Niet meer in druk, en dat is maar goed ook.

⁴. De Bachman-roman die daarop volgde, was *De vervloeking*, en het was geen wonder dat ik werd ontmaskerd, want dat boek was in werkelijkheid

als je het zo wilt noemen. Of een van de vele romans die een bekende schrijver in een koffer had liggen, als je het precies wilt weten. Hij was eind 1972, begin 1973 geschreven. Ik vond het een geweldig verhaal toen ik het schreef, en toen ik het nog eens doorlas, vond ik het niks. Voor zover ik me herinner, heb ik het nooit aan een uitgever laten zien, zelfs niet aan Doubleday, waar ik een vriend kreeg die William G. Thompson heette. Bill zou later John Grisham ontdekken, en Bill was ook degene die mij een contract gaf voor het boek dat op *Blaze* volgde, een vreemd maar vrij goed leesbaar verhaal over een eindexamenbal in Maine.⁵

Een paar jaar dacht ik helemaal niet aan *Blaze*. Nadat de andere Bachmans waren gepubliceerd, haalde ik de roman tevoorschijn en keek ik hem nog eens door. Na ongeveer de eerste twintig bladzijden kwam ik tot de conclusie dat mijn eerste beoordeling juist was geweest en legde ik het weer in quarantaine. Ik vond het wel goed geschreven, maar het verhaal deed me denken aan iets wat Oscar Wilde eens heeft gezegd. Volgens hem was het onmogelijk om *The Old Curiosity Shop* van Dickens te lezen zonder tranen met tuiten te huilen van het lachen.⁶ Ik vergat *Blaze*, maar raakte het manuscript nooit kwijt. Het lag ergens in een hoek van de Fogler Library in de University of Maine, samen met de rest van de Stephen King/Richard Bachman-dingen die ze daar hebben.

geschreven door Stephen King – niemand liet zich misleiden door de nepfoto van de auteur op de achterflap.

⁵. Ik geloof dat ik de enige schrijver in de geschiedenis van de Engelse verhaalkunst ben wiens carrière gebaseerd is op damesverband. Dat deel van mijn literaire nalatenschap kunnen ze me niet meer afnemen.

⁶. Ik heb hetzelfde gevoel bij *Alleman* van Philip Roth, *Jude the Obscure* van Thomas Hardy en *The Memory Keeper's Daughter* van Kim Edwards. Als ik die boeken lees, barst ik op een gegeven moment in lachen uit, zwaai ik wild met mijn handen en roep ik: 'Waar blijft de kanker? Waar blijft de blindheid? Die hebben we nog niet gehad!'

De volgende dertig jaar lag *Blaze* in het donker.⁷ En toen publiceerde ik een dunne pocket, *De Colorado Kid*, bij het imprint Hard Case Crime. Deze serie boeken, het geesteskind van een heel intelligente en heel sympathieke man, Charles Ar dai, had tot doel oude *noir* en *hardboiled* detectives weer tot leven te wekken en ook nieuwe te publiceren. *De Colorado Kid* was beslist *softboiled*, maar Charles wilde het toch uitgeven, met zo'n geweldig oud pocketomslag.⁸ Het hele project werd een groot succes... afgezien van de trage royaltybetalingen.⁹

Ongeveer een jaar later dacht ik erover om weer iets bij Hard Case te publiceren, misschien iets wat een beetje meer *hard-boiled* was. Voor het eerst in jaren dacht ik weer aan *Blaze*, maar meteen dacht ik ook weer aan dat verrekte citaat van Oscar Wilde over *The Old Curiosity Shop*. Het *Blaze* dat ik me herinnerde, was niet *hardboiled* of *noir*, maar een smartlap, goed voor zeker drie natte zakdoeken. Evengoed kon het geen kwaad om ernaar te kijken. Dat wil zeggen, als het manuscript nog te vinden was. Ik wist nog in welke doos het zat, en ik herinnerde me zelfs het hoekige lettertype (de schrijfmachine uit de studententijd van mijn vrouw Tabitha, een niet kapot te krijgen portable Olivetti), maar ik wist absoluut niet wat er geworden was van het manuscript dat in die doos zou moeten zitten. Misschien was het *gone, baby, gone*.¹⁰

Dat was het niet. Marsha, een van mijn twee gewaardeerde

⁷. Overigens niet in een koffer, maar in een kartonnen doos.

⁸. Een dame met moeijikheden in haar ogen. En vermoedelijk extase in haar broekje.

⁹. Ook dat doet denken aan de slechte oude tijd van de pocketseries, nu ik erover nadenk.

¹⁰. In mijn carrière heb ik kans gezien niet één maar twee vrij goede romans-in-wording kwijt te raken. *Under the Dome* was nog maar vijftig bladzijden lang toen hij zoekraakte, maar *The Cannibals* telde meer dan tweehonderd bladzijden toen hij spoorloos verdween. Van geen van beide manuscripten had ik een kopie. Dat was in de tijd voor de computers, en ik gebruikte nooit

assistenten, vond het in de Fogler Library. Ze wilde me het originele manuscript niet toevertrouwen (ik, eh, verlies dingen), maar maakte een fotokopie. Ik moet een op sterven na dood schrijfmachinelint hebben gebruikt toen ik *Blaze* schreef, want de kopie was nauwelijks leesbaar en de notities in de marges waren weinig meer dan vlekken. Toch ging ik ervoor zitten en las het, mentaal voorbereid op die heel bijzondere gêne die je alleen kunt voelen als je met een jongere, eigenwijzere versie van jezelf in aanraking komt.

Maar ik vond het vrij goed, zeker beter dan *Werk in uitvoering*, dat ik indertijd tot de hoofdstroom van de Amerikaanse romankunst rekende. Het was niet zomaar een roman *noir*, maar eerder een poging tot het soort naturalisme-met-misdaad dat James M. Cain en Horace McCoy in de jaren dertig beoefenden.¹¹ Ik vond de flashbacks eigenlijk nog beter dan het hoofdverhaal. Ze deden me denken aan de *Young Lonigan*-trilogie van James T. Farrell en zijn vergeten (maar boeiende) *Gas-House McGinty*. Zeker, het had de drie P's,¹² maar het was geschreven door een jongeman (ik was vijftientig) die ervan overtuigd was dat hij VOOR DE EEUWEN schreef.

Ik dacht dat *Blaze* kon worden herschreven en gepubliceerd zonder dat ik me al te veel behoefde te schamen, maar waarschijnlijk was het niet geschikt voor Hard Case Crime. Eigenlijk was het helemaal geen misdaadroman. Ik zag er een kleine tragedie van de onderklasse in, tenminste als ik bij het herschrijven meedogenloos te werk ging. Daarvoor moest ik de doffe, droge toon van de beste romans *noirs* aanslaan. Om mezelf eraan te herinneren wat ik aan het doen was, maakte ik zelfs gebruik van een lettertype dat American Typewriter heet.

carbonpapier voor eerste versies; op de een of andere manier vond ik dat arrogant.

¹¹. En natuurlijk is het ook een eerbewijs aan *Of Mice and Men* – dat zal bijna niemand ontgaan.

¹². Purper, pulseren en puffen.

Ik werkte snel, keek nooit vooruit of achterom, wilde ook de onstuimige vaart van die boeken te pakken krijgen (ik denk nu meer aan Jim Thompson en Richard Stark dan aan Cain, McCoy en Farrell). Ik corrigeerde de tekst met potlood en bewerkte hem niet op de computer, zoals tegenwoordig gebruikelijk is. Als het boek op het verleden moest teruggrijpen, wilde ik daarin meegaan en er niet voor terugdeinzen. Ik deed ook mijn best om al het sentiment uit de tekst te halen, want ik wilde dat het uiteindelijke boek zo grimmig was als een leeg huis zonder zelfs tapijt op de vloer. Mijn moeder zou hebben gezegd dat ik een stalen gezicht wilde laten zien. Alleen de lezer kan beoordelen of ik daarin ben geslaagd.

Voor zover het er voor jou iets toe doet (beter van niet – hopelijk wil je een goed verhaal, en hopelijk krijg je dat): alle royalty's en extra inkomsten die uit *Blaze* voortkomen, gaan naar The Haven Foundation, die is opgericht voor hulp aan kunstenaars die aan lager wal zijn geraakt.¹³

Nog één ding, nu ik je toch aan je mouw trek. Ik heb de tijd waarin *Blaze* zich afspeelt zo vaag mogelijk gehouden, opdat het boek niet te gedateerd overkomt.¹⁴ Toch was het onmogelijk om al het gedateerde materiaal eruit te halen; het was voor het verhaal belangrijk dat daar iets van behouden bleef.¹⁵ Als je ervan uitgaat dat dit verhaal zich afspeelt in 'Amerika, Niet Zo Heel Lang Geleden', zul je niet in de problemen komen.

Mag ik de cirkel sluiten door terug te gaan naar waar ik be-

¹³. Om meer over The Haven Foundation te weten te komen kun je naar mijn website gaan: www.stephenking.com.

¹⁴. Ik vond het geen goed idee dat Clay Blaisdell opgroeide in het Amerika van kort na de Tweede Wereldoorlog. Dat lijkt tegenwoordig allemaal zo onmogelijk antiek, al leek het (en was het waarschijnlijk ook) nog oké in 1973, toen ik het uittipte in de stacaravan waar mijn vrouw en ik met onze twee kinderen woonden.

¹⁵. Als ik het in deze tijd had geschreven, had ik niet om mobiele telefoons en nummerherkenning heen gekund.

gonnen ben? Dit is een oude roman, maar ik geloof dat ik er indertijd naast zat toen ik het een slechte roman vond. Misschien ben je het daar niet mee eens... maar *The Old Curiosity Shop* is het niet. Zoals altijd, trouwe lezer, wens ik je veel goeds. Ik dank je voor het lezen van dit verhaal en hoop dat je ervan zult genieten. Ik zal niet zeggen dat ik hoop dat je vochtige ogen krijgt, maar...

Ja. Ja. Dat zeg ik wél. Zolang het maar geen tranen van het lachen zijn.

Stephen King
(namens Richard Bachman)
Sarasota, Florida
30 januari 2007

HOOFDSTUK 1

George was ergens in het donker. Blaze kon hem niet zien, maar zijn stem drong luid en duidelijk tot hem door, rauw en een beetje hees. George klonk altijd alsof hij verkouden was. Als kind had hij een ongeluk gehad. Hij zei nooit wat voor ongeluk, maar er zat een knoert van een litteken op zijn adamsappel.

‘Niet die, dombo, die zit onder de bumperstickers. Neem een Chevrolet of een Ford. Donkerblauw of groen. Twee jaar oud. Niet meer, niet minder. Die vallen niet op. En geen stickers.’

Blaze liep de kleine auto met de bumperstickers voorbij en ging verder. Zelfs hier helemaal achteraan op het parkeerterrein van de biertent drong het vage stampen van de bas tot hem door. Het was zaterdagavond en de zaak was afgeladen. Het was ook bitter koud. Hij was naar de stad gelift, maar hij was nu al veertig minuten in de openlucht en zijn oren waren verdoofd. Hij was zijn pet vergeten. Hij vergat altijd iets. Hij had zijn handen uit zijn jaszakken gehaald en over zijn oren gedrukt, maar George had dat meteen verboden. George zei dat zijn oren wel mochten bevriezen maar zijn handen niet. Om een auto zonder sleutel aan de praat te krijgen had je geen oren nodig. Het was zestien graden onder nul.

‘Daar,’ zei George. ‘Rechts van je.’

Blaze keek en zag een Saab. Met een sticker. Dat leek hem

helemaal niet het goede soort auto.

‘Dat is links van je,’ zei George. ‘Réchts van je, dombo. De hand waarmee je in je neus peutert.’

‘Sorry, George.’

Ja, hij gedroeg zich weer als een dombo. Hij kon met beide handen in zijn neus peuten, maar hij wist wat rechts was, de hand waar je mee schreef. Hij dacht aan die hand en keek die kant op. Daar stond een donkergroene Ford.

Blaze liep nadrukkelijk nonchalant naar de Ford. Hij keek over zijn schouder. De biertent was een studentenbar die The Bag, de zak, heette. Dat was een stomme naam, een zak was wat je je ballen noemde. Het was in een souterrain. Op vrijdag- en zaterdagavond speelde er een band. Binnen zou het warm en vol zijn, veel jonge meisjes met korte rokjes die wild aan het dansen waren. Het zou leuk zijn om naar binnen te gaan, gewoon wat rond te kijken...

‘Wat doe jý nou?’ vroeg George. ‘Slenteren door de hoofdstraat? Daar trapt zelfs mijn blinde opoe niet in. Doe het nou maar, ja?’

‘Oké, ik wou alleen...’

‘Ja, ik weet wat je alleen wou. Denk nou maar aan wat je doen moet.’

‘Oké.’

‘Wat ben je, Blaze?’

Hij liet zijn hoofd hangen, snoof snot op. ‘Ik ben een dombo.’

George zei altijd dat je je daar niet voor behoefde te schamen, maar het was nu eenmaal een feit en dat moest je onder ogen zien. Je kon niemand laten denken dat je slim was. Ze keken naar je en zagen hoe het zat: er brandde licht, maar er was niemand thuis. Als je een dombo was, moest je gewoon doen wat je te doen stond en wegwezen. En als je betrapt werd, bekende je alles, behalve wie er bij je waren geweest, want uiteindelijk kregen ze de rest toch wel uit je los. George zei dat dom-

bo's niks waard waren als het op liegen aankwam.

Blaze haalde zijn handen uit zijn zakken en maakte ze twee keer open en dicht. De knokkels knakten in de koude windstille lucht.

'Ben je klaar, man?' vroeg George.

'Ja.'

'Dan ga ik een biertje pakken. Doe het.'

Blaze voelde de paniek in hem opkomen. Tot in zijn keel. 'Hé, nee. Ik heb dit nooit eerder gedaan. Ik heb alleen naar jou gekeken.'

'Nou, deze keer ga je meer doen dan kijken.'

'Maar...'

Hij zweeg. Het had geen zin om verder te gaan, tenzij hij wilde schreeuwen. Hij hoorde het knerpen van aangestampte sneeuw: George die naar de biertent liep. Straks zouden zijn voetstappen verloren gaan in de hartslag van het basritme.

'Jezus,' zei Blaze. 'O jezus christus.'

En zijn vingers werden koud. Bij deze temperatuur kon hij ze maar vijf minuten gebruiken. Misschien korter. Hij liep naar het portier aan de bestuurderskant. Waarschijnlijk zat dat op slot. Als het portier op slot zat, kon hij niet in de auto komen, want hij had de Slim Jim niet, George had de Slim Jim. Maar het portier zat niet op slot. Hij maakte het open, stak zijn hand naar binnen, vond de hendel van de motorkap en trok eraan. Toen liep hij naar voren, tastte naar de tweede greep, vond hem en tilde de kap omhoog.

Hij had een klein zaklantaarntje bij zich. Hij haalde het tevoorschijn, zette het aan en richtte de straal op de motor.

Vind de bougiekabel.

Maar er was zo veel spaghetti. Accukabels, slangen, de benzineleiding...

Hij stond daar en het zweet liep over de zijanten van zijn gezicht en bevroor op zijn wangen. Dit werd niks. Dit werd nooit wat. En opeens had hij een idee. Het was niet een erg

goed idee, maar hij had er niet veel, en als hij er een had, moest hij er iets mee doen. Hij ging naar het portier aan de bestuurskant terug en maakte het weer open. Het licht ging aan, maar dat kon hij niet helpen. Als mensen hem zagen klungen, zouden ze denken dat hij zijn eigen auto niet aan de praat kon krijgen. Op zo'n koude avond was dat toch niet zo bijzonder? Zelfs George zou er niets van kunnen zeggen. Tenminste, niet veel.

Hij trok de zonneklep boven het stuur omlaag. Tegen beter weten in hoopte hij dat er een reservesleutel uit zou vallen, soms hadden mensen daar een sleutel, maar er kwam niets naar beneden, behalve een oude ijskrabber. Díé viel omlaag. Hij keek in het dashboardkastje. Dat zat vol papieren. Hij gooide ze op de vloer, zat met zijn knieën op de zitting om dat te kunnen doen, diep ademhalend. Er lagen papieren in, en een doosje met kleine pepermuntjes, maar geen sleutels.

Zo, lamlendige dombo, hoorde hij George zeggen. Ben je nou tevreden? Ben je er nou eindelijk aan toe om het met de draadjes onder de motorkap te proberen?

Blijkbaar was hij daaraan toe. Hij kon op zijn minst een paar draden lostrekken en tegen elkaar houden, zoals George deed. Hij zou wel zien wat er gebeurde. Hij deed het portier dicht en liep weer met gebogen hoofd naar de voorkant van de Ford. Toen bleef hij staan. Hij had weer een idee. Hij ging terug, maakte het portier open, bukte zich, tilde de vloermat op, en daar lag hij. Op de sleutel stond niet FORD, er stond helemaal niets op, want het was een kopie, maar hij was vierkant van boven en zag er verder ook goed uit.

Blaze pakte hem op en kuste het koude metaal.

Auto niet op slot, dacht hij. En toen dacht hij: auto niet op slot en sleutel onder de mat. En toen dacht hij: Ik ben dus toch niet de domste jongen die hier vanavond rondloopt, George.

Hij ging achter het stuur zitten, trok het portier dicht, stak de sleutel in het contact – hij ging er makkelijk in – en besef-

te toen dat hij het parkeerterrein niet kon zien omdat de kap nog omhoog stond. Hij keek vlug om, eerst de ene en toen de andere kant op, want hij wilde er zeker van zijn dat George niet was teruggekomen om hem te helpen. George zou er nog dagen over ouwehoeren als hij zag dat de kap omhoog stond. Maar George was er niet. Er was niemand. Het parkeerterrein was een toendra met auto's.

Blaze stapte uit en gooide de kap dicht. Toen stapte hij weer in en wilde hij het portier dichttrekken, maar hij aarzelde. Hoe zat het met George? Moest hij die biertent binnengaan om hem te halen? Blaze dacht diep na, zijn hoofd gebogen. Het binnenlampje wierp een gelig licht over zijn grote handen.

Weet je wat? dacht hij, en hij bracht nu eindelijk zijn hoofd omhoog. *George kan doodvallen.*

'Je kan doodvallen, George,' zei hij. George had hem hierheen laten liften, had hem hier even ontmoet en had hem toen weer alleen gelaten. Alleen gelaten om het vuile werk op te knappen, en het was alleen maar stom geluk dat Blaze een sleutel had gevonden, dus George kon doodvallen. Laat hij maar terugliften bij zestien graden onder nul.

Blaze sloot het portier, zette de pook op DRIVE en reed de parkeerplek af. Eenmaal op een middenpad, trapte hij op het gas. De Ford maakte een sprongetje en het achtereind zwiepte opzij over de aangestampte sneeuw. In paniek trapte hij op de rem. Wat deed hij? Wat stelde hij zich voor? Weggaan zonder George? Hij zou binnen tien kilometer worden opgepakt. Waarschijnlijk al bij het eerste stoplicht. Hij kon niet weggaan zonder George.

Maar George is dood.

Dat was gelul. George was er nog. Hij was naar binnen gegaan voor een biertje.

Hij is dood.

'O, George,' kreunde Blaze. Hij zat over het stuur gebogen. 'O, George, niet dood zijn.'

Hij zat daar een tijdje. De motor van de Ford klonk goed. Hij maakte geen klopgekluiden of zo, al was het koud. Volgens de benzinemeter zat de tank voor driekwart vol. Het uitlaatgas steeg op in zijn spiegeltje, wit en koud.

George kwam niet uit de biertent. Hij kon niet naar buiten komen, want hij was niet naar binnen gegaan. George was dood. Al drie maanden. Blaze beefde.

Na een tijdje vermande hij zich. Hij begon te rijden. Niemand hield hem aan bij het eerste stoplicht, en ook niet bij het tweede. Hij reed helemaal de stad uit en niemand hield hem aan. Toen hij de stad achter zich liet, reed hij tachtig. Soms slipte de auto een beetje over stukken ijzel, maar daar zat hij niet mee. Hij stuurde gewoon een beetje mee. Hij reed al over beijzelde wegen sinds hij een tiener was.

Buiten de stad trapte hij het gaspedaal in van de Ford en ging naar honderd. Zijn koplampen, op groot licht, tastten de weg met felle vingers af en schitterden op de sneeuwwallen aan weerskanten. Jee, wat zou die student raar opkijken als hij met zijn vriendinnetje bij die lege parkeerplek kwam. Ze zou hem aankijken en zeggen: *Jij bent een dombo, ik ga niet meer met je uit, nu niet en nooit niet.*

‘Nu niet en nooit,’ zei Blaze. ‘Als het een studente is, zegt ze geen nooit niet.’

Daar moest hij om glimlachen. Die glimlach veranderde zijn hele gezicht. Hij zette de radio aan. Die stond op een rockstation afgestemd. Blaze draaide aan de knop tot hij country vond. Toen hij thuiskwam, zong hij zo hard als hij kon met de radio mee en dacht hij helemaal niet meer aan George.

HOOFDSTUK 2

Maar de volgende morgen wist hij het weer.

Dat was de vloek als je een dombo was. Je werd altijd ver-rast door verdriet, want je kon je de belangrijke dingen nooit herinneren. De enige dingen die bleven hangen, waren dom-me dingen. Zoals dat gedicht dat ze van mevrouw Selig uit hun hoofd moesten leren toen hij in de vijfde klas zat: *Onder de gro-te kastanjeboom staat de smederij van het dorp*. Wat had je daar nou aan? Wat had je daaraan als je jezelf erop betrapte dat je aardappels schildte voor twee personen en weer een dreun kreeg als je beseftte dat je niet voor twee hoefde te schillen omdat die ander nooit meer een pieper zou eten?

Nou, misschien was het geen verdriet. Misschien was dat niet het juiste woord. Niet in de zin dat je huilde en met je kop tegen de muur bonkte. Dat deed je niet voor iemand als George. Maar er was wel eenzaamheid. En er was angst.

George zei bijvoorbeeld: 'Jezus, kun je niet eens een ander hemd aandoen? Dat ding staat zowat uit zichzelf overeind. Het is walgelijk.'

George zei bijvoorbeeld: 'Je hebt er maar één gestrikt, maf-kees.'

George zei bijvoorbeeld: 'Ach, tering, draai je maar om, dan stop ik hem in. Je bent net een klein kind.'

Toen hij de ochtend na het stelen van de Ford opstond, zat

George in de andere kamer. Blaze kon hem niet zien, maar hij wist dat George zoals altijd in de kapotte luie stoel zat, zijn hoofd omlaag, zijn kin bijna op zijn borst. Het eerste wat hij zei, was: 'Je hebt het weer verknald, lijpo. Gefelici-flapstaart.'

Blaze siste toen zijn voeten op de koude vloer kwamen. Toen deed hij vlug zijn schoenen aan. Verder naakt, rende hij naar het raam en keek naar buiten. Geen auto. Hij slaakte een zucht van verlichting. Die zucht vormde een wolkje in de lucht.

'Nee hoor. Ik heb hem in de schuur gezet, zoals je zei.'

'Maar je hebt de sporen niet uitgewist, hè? Waarom zet je geen bord neer, Blaze? KOMT DAT ZIEN: GESTOLEN AUTO. Je kunt toegangsgeld vragen. Waarom doe je dat niet?'

'O, George...'

'O, George, o, George.' Vooruit, ga ze uitwissen.'

'Oké.' Hij liep naar de deur.

'Blaze?'

'Wat?'

'Zou je niet eerst je broek aantrekken?'

Blaze voelde dat hij een kleur kreeg.

'Net een klein kind,' zei George met enige berusting. 'Een klein kind dat zich moet scheren.'

Ja, George wist hoe hij het hem moest inpeperen. Alleen had hij het uiteindelijk bij de verkeerde persoon ingepeperd, te vaak en te veel. En dan was je op een dag dood en kon je niets slims meer zeggen. Nu was George dood, en Blaze verzon zijn stem in zijn gedachten, gaf hem de goede woorden. George was al dood sinds dat partijtje dobbelen in het pakhuis.

Ik moet wel gek zijn, dat ik zelfs maar probeer hiermee door te gaan, dacht Blaze. Een dombo als ik.

Toch trok hij zijn onderbroek aan (na eerst goed te hebben gekeken of er geen vlekken op zaten), en een thermisch hemd, een flanellen overhemd en een dikke corduroybroek. Zijn werkschoenen stonden onder het bed. Zijn anorak uit de legerdump hing aan de deurknop. Hij zocht naar zijn wanten en vond ze

ten slotte op de plank boven de oude houtkachel in de huiskamer/keuken. Hij zette zijn geruite pet met oorflappen op, waarbij hij eraan dacht de klep een rukje naar links te geven, want dat bracht geluk. Toen ging hij naar buiten en pakte de bezem die tegen het deurkozijn stond.

Het was een heldere, koude ochtend. Het vocht uit zijn neus bevroor meteen. Een windvlaag joeg sneeuw zo fijn als poedersuiker in zijn gezicht, hij huiverde ervan. George had makkelijk praten. George zat binnen koffie te drinken bij de kachel. Net als de vorige avond, toen hij een biertje ging drinken en Blaze met die auto liet modderen. En daar zou Blaze nog steeds zijn als hij niet het stomme geluk had gehad dat hij de sleutel ergens had gevonden, onder de mat of in het dashboardkastje, dat wist hij niet meer. Soms dacht hij dat George niet zo'n goede vriend was.

Hij veegde de sporen weg met de bezem, al bleef hij er even naar staan kijken voordat hij begon. Wat stak dat profiel van die banden mooi omhoog, met licht en schaduw. Die kleine, volmaakte dingen. Het was gek dat kleine dingen zo volmaakt konden zijn zonder dat iemand ze zag. Hij keek ernaar tot hij moe was van het kijken (geen George die tegen hem zei dat hij moest opschieten) en veegde toen de sporen weg. Hij werkte het korte pad af naar de straat. De sneeuwruimer was 's nachts langs geweest en had de sneeuwduinen weggeduwd die de wind op de landwegen had gemaakt, met open veld aan weerskanten. Alle andere sporen waren weg.

Blaze liep naar het huisje terug. Hij ging naar binnen. Daar voelde het nu warm aan. Toen hij uit bed kwam, had alles koud aangevoeld, maar nu warm. Dat was ook gek, hoe je opeens een ander gevoel bij de dingen kon hebben. Hij trok zijn jas, zijn schoenen en zijn flanellen overhemd uit en ging in zijn hemd en corduroybroek aan de tafel zitten. Hij zette de radio aan en was verrast toen daar, toen het apparaat was opgewarmd, niet de rockmuziek uitkwam waar George altijd naar luister-

de, maar meteen countrymuziek. Loretta Lynn zong dat een braaf meisje ondeugend kan worden. George lachte dan en zei zoiets als: 'Ja, zo is het, schat – je mag ondeugend worden over mijn hele gezicht.' En Blaze lachte dan ook, maar in zijn hart maakte dat nummer hem altijd bedroefd. Dat had hij met veel countrynummers.

Toen de koffie warm was, sprong hij overeind en schonk twee koppen in. Hij deed melk in de ene kop en riep: 'George? Koffie! Laat hem niet koud worden!'

Geen antwoord.

Hij keek naar de koffie met melk. Hij dronk geen koffie met melk, dus hoe zat dat? Ja, hoe zat dat? Er schoot iets in zijn keel en hij gooide die rotkoffie van George bijna door de kamer, maar deed het niet. Hij ging ermee naar het aanrecht en spoelde hem weg. Dat was beheersing. Als je een grote jongen was, moest je dat doen, anders kwam je in de problemen.

Blaze bleef tot na het middageten in het huisje. Toen reed hij de gestolen auto de schuur uit en bleef hij lang genoeg bij de keukentrap staan om sneeuwballen tegen de nummerborden te gooien. Dat was slim. Nu waren ze moeilijk te lezen.

'Wat doe je nou weer?' vroeg George vanuit de schuur.

'Hou maar op,' zei Blaze. 'Jij zit toch alleen maar in mijn hoofd.' Hij stapte in de Ford en reed de weg op.

'Dit is niet erg handig,' zei George. Die zat nu op de achterbank. 'Je rijdt rond in een gestolen auto. Geen nieuwe lak, geen nieuwe nummerplaten, geen niks. Waar ga je heen?'

Blaze zei niets.

'Je gaat toch niet naar Ocoma?'

Blaze zei niets.

'O, verrek, daar ga je wel heen,' zei George. 'Krijg nou wat! Is die ene keer dat je móét gaan niet genoeg?'

Blaze zei niets. Hij hield zich van den domme.

'Luister naar mij, Blaze. Ga terug. Als je nu wordt opgepakt,

is het uit. Alles. De hele zaak.'

Blaze wist dat hij gelijk had, maar hij keerde niet. Waarom zou George hem altijd commanderen? Zelfs nu hij dood was, bleef hij bevelen geven. Zeker, het was Georges plan, die ene grote klapper waar elke kleine crimineel van droomt. 'Alleen wij kunnen dat flikken,' zei hij altijd, maar meestal wanneer hij dronken of high was en nooit alsof hij het echt geloofde.

Meestal hadden ze kleine oplichterijtjes uitgehaald, en meestal was George daar blijkbaar wel tevreden mee geweest, ondanks alles wat hij zei als hij dronken was of wiet had gerookt. Misschien was de Ocoma Heights-zaak voor George alleen maar een spelletje, of wat hij soms mentale masturbatie noemde als hij kerels in pakken op de tv over politiek zag praten. Blaze wist dat George slim was. Alleen had hij er altijd aan getwijfeld of George ook lef had.

Maar wat kon hij anders doen nu George dood was? Blaze was in zijn eentje niets waard. De enige keer dat hij na Georges dood had geprobeerd de herenkledingtruc uit te halen, had hij er als de gesmeerde bliksem vandoor moeten gaan om niet te worden opgepakt. Hij had de naam van de vrouw uit de overlijdensberichten gehaald, precies zoals George deed, en hij had Georges babbelen gehouden, had de nota laten zien (ze hadden een hele zak met die dingen in de schuur, en van de beste winkels). Hij had haar verteld hoezeer het hem speet dat hij op zo'n droef moment aan de deur kwam, maar zaken waren zaken en daar zou ze vast wel begrip voor hebben. Ze zei dat ze dat had. Ze nodigde hem uit in de hal te wachten terwijl ze haar portefeuille haalde. Hij vermoedde geen moment dat ze de politie belde. Als ze niet terug was gekomen en geen pistool op hem had gericht, zou hij daar waarschijnlijk nog steeds staan wachten tot de politie kwam. Hij had nooit veel besef van tijd gehad.

Maar ze kwam terug met een pistool en richtte dat op hem. Het was een zilverig damespistool met krullen op de zijkanten

en een kolf van parelmoer. 'De politie is onderweg,' zei ze, 'maar voordat ze er zijn, wil ik dat je iets over jezelf vertelt. Ik wil weten wat voor uitschot het heeft voorzien op een vrouw wier man nog niet koud in zijn graf ligt.'

Het kon Blaze niet schelen wat ze wilde weten. Hij draaide zich om en rende de deur uit, de veranda over en het trappetje af naar het pad. Hij kon vrij goed rennen als hij eenmaal op gang was, maar hij kwam juist langzaam op gang en de paniek maakte hem die dag nog langzamer. Als ze de trekker had overgehaald, had ze misschien een kogel in zijn grote achterhoofd gepompt, of hem een oor afgeschoten, of hem helemaal gemist. Met zo'n klein pistooltje wist je het nooit. Maar ze schoot niet.

Toen hij in het huisje terug was, kreunde hij bijna van angst en had hij een knoop in zijn maag. Hij was niet bang voor het huis van bewaring of de gevangenis, zelfs niet voor de politie – al wist hij dat ze hem van streek zouden maken met hun vragen, dat gebeurde altijd – maar hij was bang omdat ze hem zo gemakkelijk had doorzien. Alsof het dagelijks werk voor haar was. Ze hadden George bijna nooit doorzien, en als dat gebeurde, had George het altijd meteen gemerkt en konden ze wegkomen.

En nu dit. Het zou hem niet lukken. Dat wist hij, maar hij ging toch door. Misschien wilde hij weer naar de gevangenis. Misschien zou dat niet zo erg zijn, nu George dood was. Dan konden anderen het denkwerk doen en het eten klaarmaken.

Misschien was het op dit moment ook zijn bedoeling om opgepakt te worden, nu hij met deze gestolen auto dwars door Ocoma Heights reed. Langs het huis van de Gerards.

In de ijskast van de New England-winter leek het huis net een bevroren paleis. In Ocoma Heights zat oud geld (dat zei George) en de huizen waren villa's. 's Zomers lagen er grote gazons omheen, maar dat waren nu glazige sneeuwvelden. Het was een strenge winter geweest.

Het huis van de Gerards was het mooiste van allemaal. George noemde die stijl *Early American Hot Shit*, maar Blaze vond het prachtig. George zei dat de Gerards hun geld hadden verdiend in de koopvaardij. De Eerste Wereldoorlog had hen rijk gemaakt en de Tweede Wereldoorlog had hen heilig gemaakt. De sneeuw en de zon sloegen koud vuur van de vele ramen. George zei dat er meer dan dertig kamers waren. Hij was op verkenning uitgegaan als meteropnemer van Central Valley Power. Dat was in september geweest. Blaze had de wagen bestuurd, die niet zozeer gestolen als wel geleend was geweest, al zou de politie daar waarschijnlijk anders over hebben gedacht als ze gepakt waren. Mensen speelden croquet op het gazon aan de zijkant. Er waren meisjes bij, meisjes die op de middelbare school of misschien de universiteit zaten, leuk om te zien. Blaze keek naar hen en werd geil. Toen George weer instapte en tegen hem zei dat hij moest weggrijden, vertelde Blaze hem over die leuke meisjes, die inmiddels naar de achterkant van het huis waren gegaan.

‘Ik heb ze gezien,’ zei George. ‘Ze denken dat ze beter zijn dan anderen. Ze denken dat hun stront niet stinkt.’

‘Maar wel mooi.’

‘Wie kan dat een moer schelen?’ vroeg George chagrijnig, en hij sloeg zijn armen over elkaar.

‘Raak jij nooit opgewonden, George?’

‘Bij zulke kinderen? Maak het even. En nou je kop houden en rijden.’

Bij de herinnering daaraan glimlachte Blaze. George was net die vos die niet bij de druiven kon komen en tegen iedereen zei dat ze zuur waren. Juf Jolison had dat verhaal in de tweede klas voorgelezen.

Het was een grote familie. Er waren de oude meneer en mevrouw Gerard – hij was tachtig en kon nog een fles whisky per dag op, had George gezegd. Dan waren er de middelste meneer en mevrouw Gerard. En dan waren er de jonge meneer

en mevrouw Gerard. De jonge meneer Gerard heette Joseph Gerard III, en hij was echt jong, nog maar vijfentwintig. Zijn vrouw was een Narmeniër. George zei dat ze dus een latino was. Blaze had gedacht dat alleen Italianen latino's konden zijn.

Hij keerde, reed nog eens langs het huis en vroeg zich af hoe het zou zijn om op je tweeëntwintigste getrouwd te zijn. Hij reed door, op weg naar huis. Het was genoeg geweest.

De middelste Gerards hadden nog meer kinderen dan Joseph Gerard III, maar die deden er niet toe. Het ging om de baby. Joseph Gerard IV. Een grote naam voor zo'n kleine baby. Hij was nog maar twee maanden oud geweest toen Blaze en George in september als meteropnemers naar het huis gingen. Dan was hij nu dus – eh, er zaten een-twee-drie-vier maanden tussen september en januari – zes maanden oud. Hij was de enige achterkleinzoon van de eerste Joseph.

'Als je iemand gaat kidnappen, moet je een baby nemen,' zei George. 'Een baby kan je niet identificeren, dus je kunt hem levend teruggeven. Hij kan niet ontsnappen of briefjes sturen of meer van die shit. Het enige wat een baby kan doen, is liggen. Hij weet niet eens dat hij ontvoerd is.'

Ze hadden in het huisje gezeten, met een biertje voor de tv.

'Hoeveel denk je dat ze waard zijn?' vroeg Blaze.

'Wel zoveel dat je nooit meer midden in de winter met nep-abonnementen of een collectebus van het Rode Kruis langs de deuren hoeft, vernikkend van de kou,' zei George. 'Hoe klinkt dat?'

'Maar hoeveel zou je vragen?'

'Twee miljoen,' zei George. 'Een voor jou en een voor mij. Waarom zouden we hebberig zijn?'

'Als je hebberig bent, word je gepakt,' zei Blaze.

'Als je hebberig bent, word je gepakt,' beaamde George. 'Dat heb ik je geleerd. Maar wat is een werkmans waard, Blaze-a-rino? Wat heb ik je daarover geleerd?'

'Zijn loon,' zei Blaze.

‘Zo is het,’ zei George, en hij nam een slok bier. ‘De werkmans man is zijn kloteloon waard.’

Dus hier was hij dan. Hij reed terug naar het verkrotte huisje waarin hij en George hadden gewoond sinds ze uit Boston in het noorden waren gekomen, en hij was echt van plan het door te zetten. Hij dacht dat hij gepakt zou worden, maar... twee miljoen dollar! Dan kon je ergens heen gaan waar je het nooit meer koud had. En als ze je pakten? Het ergste wat ze met je konden doen, was je voor de rest van je leven in de gevangenis stoppen.

En als dat gebeurde, had je het ook nooit koud meer.

Toen de gestolen Ford weer in de schuur stond, dacht hij eraan de sporen uit te wissen. Daar zou George blij om zijn.

Hij maakte twee hamburgers voor het middageten klaar.

‘Ga je er echt mee door?’ vroeg George vanuit de andere kamer.

‘Lig je op bed, George?’

‘Nee, ik sta op mijn kop en ruk me af. Ik vroeg je wat.’

‘Ik ga het proberen. Wil je me helpen?’

George zuchtte. ‘Dat moet dan maar. Ik zit met je opgescheept. Maar Blaze?’

‘Wat, George?’

‘Vraag maar om één miljoen. Als je hebberig bent, word je gepakt.’

‘Oké, één miljoen. Wil je een hamburger?’

Geen antwoord. George was weer dood.